

servative, der gik imod den. Forholdet er ydermere det, at de Erstatningsregler, som det ærede Medlem beklager sig over, er lavet her i Tinget, om jeg ikke husker fejl, i hvert Fald har det ærede Medlems Partis Ordfører den Gang været med til at fastsætte disse Erstatningsregler. Saa det ærede Medlem angriber sit eget Parti, naar han er Modstander af Oktoberloven af 1919 ud fra det Argument, at Folk faar for lidt for deres Jord; de faar efter de Regler, som det ærede Medlems eget Parti har været med til at fastsætte.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti spurgte, om der, hvis der blev afstaaet Præstegaardsjord i Henhold til 4. Oktober Loven, overhovedet kunde skrives Skøde derpaa. Det er et Spørgsmaal, som jeg maaske ikke er kompetent til at besvare, men jeg vilde dog tro, at enten den sælges paa den ene eller paa den anden Maade, maa der kunne skrives Skøde. I hvert Fald kan der vist ikke være Tvivl om, at faar vi Lovhjemmel for det gennem den Lov, der her foreslaas, saa kan der skrives Skøde.

Formanden: Jeg vil henstille til de efterfølgende Talere at begrænse deres Udtalelser, saaledes at vi maatte kunne naa til Afslutning med Sagens første Behandling i dette Møde.

Jensen-Christensen: Den højtærede Kirkeminister sagde, at han havde ikke bestridt Ejendomsretten for de sønderjydske Menigheders Vedkommende. Jeg tror heller ikke, at jeg har nævnt noget saadant. Men naar den højtærede Kirkeminister siger, at efter hans Mening ligger Ejendomsretten ganske paa samme Maade i Sønderjylland som i det øvrige Land, er jeg nu ikke saa ganske sikker paa, at dette er rigtigt. Jeg nævnte i mit første Indlæg, at nede hos os var Forholdet saaledes, at den, der ubestridt i 30 Aar stod indført i Grundbogen som Ejer, var Ejer af det, han i Grundbogen stod indført som Ejer af, og det afføder en Retstilstand, som man har undladt at røre ved i Rigsdagens sønderjydske Udvalg og senere i det kirkelige Udvalg, der var nedsat netop for at hidføre en Sammensmeltning mellem dansk og sønderjyds Kirkelovgivning. Og selv om saa var, at Retsforholdet ikke er stort anderledes mange Steder i det øvrige Land, end det er i Sønderjylland, er det jo givet, at der, hvor der ingen Sagvolder er, kommer der heller ingen retlig Klarhed i dette Spørgsmaal. Herhjemme har altsaa Menighederne fundet sig i 4. Oktober Loven. Om man har gjort det tvunget af det juri-

diske Grundlag eller ikke, derom siger selv den højtærede Kirkeminister, at det ligger ganske uopklaret, og hele dette Ejendomsforhold er slet ikke berørt. Jeg er desværre ikke sikker paa, at der ikke vil blive en Sagvolder fra sønderjyds Side i det Øjeblik, man vil indføre 4. Oktober Loven af 1919, og det er netop dette, jeg nødigst af alt vilde have frem. Det var det, man i 1922 var klar over, og det var det, man handlede efter.

Den højtærede Kirkeminister sagde saa, at Loven af 30. Juni 1922 paalægger Kirkeministeriet at drage Omsorg for, at den sønderjydske Præstegaardsjord udstykket. Det er efter min Mening ikke rigtigt. Loven af 30. Juni 1922 bestemte, at den sønderjydske Præstegaardsjord ved Forpagningsledighed og ved Embedsledighed skulde udbydes til Salg, men samtidig sagde Loven, at kom der ved et saadant Udbud af Præstegaardsjorden til Salg ikke frivillig Overenskomst i Stand mellem Menighedsraadet og den eventuelle Køber, saa hverken kunde eller skulde Præstegaardsjorden sælges. Den daværende Kirkeminister, J. C. Christensen, har i det Citat, jeg gengav paa et tidligere Tidspunkt af denne Forhandling, fuldkommen klart stadfæstet denne min Opfattelse, og det er altsaa givet, at saafremt han den Dag i Dag havde siddet som Kirkeminister, vilde Loven være blevet administreret ud fra disse Forudsætninger. Derfor kan jeg ikke gaa med til den Opfattelse, at det er en Pligt for Kirkeministeriet ved alle de Midler, der staar til dets Raadighed, at gennemføre Udstykningen af de sønderjydske Præstegaardsjorder i Henhold til Loven af 1922.

Den højtærede Kirkeminister var enig med mig i, at der i hele denne Lovgivning laa et betydeligt kirkeøkonomisk Spørgsmaal, men han fremhævede i denne Forbindelse, at der forelaa ikke et særlig sønderjyds kirkeøkonomisk Spørgsmaal, der forelaa et fælles dansk kirkeøkonomisk Spørgsmaal, og var det galt i Sønderjylland, saa var det ogsaa galt heroppe. Ja, det er fuldkommen indrømmet, men det var ud fra den Opfattelse, at 4. Oktober Loven paa dette Omraade ikke var heldig, at jeg i Indledningen af min Tale sagde, at disse Forhold vilde vi som fuldt ligeberettigede Medlemmer af den danske Rigsdag havde Lov til at se paa med egne Øjne. Saa maa man godt sige, at Partiet Venstre i 1919 har stemt for denne Lovgivning, ogsaa det er indrømmet. Men Venstres Kirkeminister i 1922 beklagede, at det var kommet saadan, og derfor er det, jeg siger, at Loven af 4. Oktober er et Barn af Efterkrigstiden, en Lovgivning, der har hidført Forhold, som i